

ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡ

(εἰκὼν ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας)

ρίου, μέχρις οὐ ἐπέβαλε σιωπὴν ὁ Κορ Τελάχας.

Ἡ δροσερὰ αὔρα τῆς ἑαρινῆς ἐσπέρας ἐσκόρπιζε τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου καὶ τῶν πεύκων καθόσον ἢ μικρὰ συνοδεία, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἀριστείδου, ἀνῆρχετο τὴν πρὸς τὴν Ἐυνάραν βραχώδη ἀτραπὸν. Ἡ Ἰναρίμη μὲ τὰ χεῖλη ἡμιανοικτὰ ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος, ἀέρα δροσερόν, καθαρὸν, μυρισμένον ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ ἀπὸ τὰς θαλάσσας ὅπουθεν ἐπέρασε, τόσον ἀνόμοιον τοῦ ἀέρος τῶν σκοτισμένων ὁδῶν πολυπληθοῦς πόλεως. Ἡ ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς, ἢ σιωπὴ τῆς προβαιούσης νυκτὸς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀνεκούριζον. Ἐδῶ τουλάχιστον δύναται καὶ νὰ ζῆση ἀπαράτητος, καὶ ἂν ἡ καρδία του εἶναι σχισμένη! Ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ προέχοντος Κάστρου ἔλαμπεν ὡρὰ ἐν ἄστρον μὲ φῶς ἄσβεστον καὶ σεμνόν. Ἴδού! Ἐπίσης ἄσβεστον, ἡσυχον ἐπίσης καὶ σεμνόν θὰ λάμπη δι' αὐτὴν τὸ ἄστρον τοῦ ἔρωτος καὶ θὰ φωτίζη διαρκῶς τὴν ψυχὴν της. Δὲν θὰ μακρυνθῆ ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ ἄστρον τοῦ γηραιοῦ Κάστρου, τοῦ Κάστρου τὸ ὁποῖον ὡς φάσμα τοῦ παρελθόντος ἐπιβλέπει τὰς ταπεινὰς ὑποκάτω του κοιλάδας, τὰς σκηνὰς λησμονηθείσης δόξης. Καὶ προσήλωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ Κάστρον μὲ ἀγάπην ἢ Ἰναρίμη.

Ἐνῶ ἡ συνοδία ἐπλησίαζε πρὸς τὰς στενὰς ὁδοὺς τῆς Ἐυνάρας, ὁ Μῆτρος καὶ ὁ Γιάννης ἐκάμπνιζον καθήμενοι εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ παντοπωλείου. Πολλοὶ ἠκολούθουν τὸ παράδειγμα τῶν, ἄλλοι δὲ χωρικοὶ εἰς τοὺς σαθροὺς ἐξώσττας τῶν παλαιῶν οἰκιῶν τῶν ἀνέπνεον ἡσύχως τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, συνομιλοῦντες μὲ φωνὴν ταπεινὴν. Μόνος ὁ Μιχάλης ἔμενε κλεισμένος εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς μνηστῆς του, ἐκφράζων τὸ πάθος του διὰ μόνων τῶν σιωπηλῶν βλεμμάτων του. Ἄλλ' ὅτε οἱ περιμενόμενοι ταξειδιῶται εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον, τὰ Καλῶς ὠρίσατε καὶ Καλῆ σπέρα ἀντήχησαν ἐγκάρδια καὶ τοὺς παρηκο-

λούθουν καθόσον προέβαινον. Ὁ Μῆτρος ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν στεντορείαν «Ζήτω ὁ βασιλεὺς τῆς Τήνου», καὶ πολλοὶ ἐπέταξαν εἰς τὸν ἀέρα τὰ φέσια τῶν ἐπαναλαμβάνοντες τὸ Ζήτω, ἀντήχησαν δὲ καὶ δυὸ τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀπὸ τοὺς ἐξώσττας.

— Ἦσυχάστετε, ἡσυχάστετε, ἐφώναζεν ὁ Κωνσταντῖνος.

Δὲν ἐνοστιμύετο ποτὲ τὰς ἐκπυροσκοπηθείσας, μετὰ δὲ τὴν ἀτυχή μονομαχίαν του δὲν ἠῤῥησε βεβαίως ἢ κλίσις του διὰ τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος.

— Ἦσυχάστετε, φίλοι μου. Μὲ τιμᾶ πολὺ ἢ ἐκφρασίς τῆς ἀγάπης σας, ἀλλὰ δὲν εἶναι πολὺ καλὰ ὁ ἀδελφός μου καὶ τὸν πειράζει ὁ κρότος. Εὐχαριστῶ. Καλῶς σας ἤνρον! Καλὴ νύκτα σας!

— Ζήτω! ἐκραύγασαν καὶ πάλιν οἱ ἐκλογεῖς τοῦ Κωνσταντίνου Τελάχα.

Ἡ Κυρία Ἐλένη καὶ ἡ Ἀνουτσιατά ἐπερίμενον εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἡ χαρὰ τῶν συνεκίνησε μέχρι βάθους καρδίας τὴν Ἰναρίμη. Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀνουτσιατάς, ἐπαναλαμβάνουσα τὸ ὄνομά της καὶ κλαίουσα ὡσὰν μικρὸν παιδί.

— Κόρη μου, κόρη μου, ἔλεγεν ἡ γραῖα. Ὁ Θεὸς καὶ ἦλθε! Σ' ἀπεθύμησεν ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ. Δὲν ἔχει γυναῖκα ποῦ δὲν μ' ἐρωτοῦσε, πότε θὰ ἔλθῃ;

Καὶ κρατοῦσα ἀκόμη τὴν Ἰναρίμη, ἐπῆρε καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου της, ἀφοῦ τὸν ἠσπάσθη ἢ ἀδελφὴ του.

ᾠ! πόσον γλυκεῖαι αἱ εὐωδίαί τῶν ἀνθῶν ἐκεῖ εἰς τὴν ὑπαίθριον αὐλὴν καὶ εἰς τὸν ἐξώστην! Μὲ πόσῃ ἀνακούφισιν ἢ Ἰναρίμη ἐπανεζῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν παιδικὸν της βίον. Δὲν ἔλειψε πολὺν καιρὸν. Ἄλλ' ἐνὸς μόνου μνηῶς διάστημα ἠμπορεῖ νὰ περιελίσσῃ κύκλον ἀτελεύτητον χαρᾶς καὶ ὀδύνης. Πόσα μετεβλήθησαν